

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 4.

Syvende Session.

7de Møde.

Fredagen den 7de December.

(Fortsat.)

Rirc (forts.): Derhos er det ogsaa vigtigt for Børnene, der mange Gange faae en Hund fjer og have lidt Trøst af den, især i meget fattige Boliger, hvor man, naar man kommer derind, ofte seer milde Ansigter, alene fordi der er en lille Hund, som viser Trost og Hengivenhed. Det forekommer mig derfor virkelig, at denne Lov, med Hensyn til Forhøielse af Hundeaafgiften, Intet vil virke i den tilsigtede Retning. Dersom man vil gjøre Noget, maa det være noget aldeles Radicalt: enten paabyde, at alle Hunde skulle dræbes, eller at alle Hunde bindes; det er de to eneste Midler, som radicalt føre til Maalet. Biskop ville de dog alligevel medføre mange Ulemper; thi kommer man ud paa Landet eller i de andre Kjøbstæder med Loven, saa vil den vistnok møde megen Modstand, saa at Regjeringen maaskee endog vilde finde sig foranlediget til at træffe mildere Bestemmelser. Altsaa for Kjøbenhavns Vedkommende vil der, saavidt jeg skønner, ikke være Andet at gjøre, end at paabyde, at Hundene skulle slaas ihjel eller bindes, men naar man vil lade dem binde, maa man ogsaa tage Hensyn til, hvor smaa Leilighederne ere her i Byen, navnlig med Hensyn til Gaardsrum. Man kommer jo ofte ind i saa snevre Gaardsrum, at der knap er Plads for tre Mennesker, saa at det ikke lader sig gjøre, men vil maaskee være praktisk umuligt at holde Hunde i Gaarden og fra Gaden. De Ulemper, en Hund gjør et Huus, kunne

være store nok alligevel, men den har jo ogsaa Assistance af et andet Dyr, som jeg før nævnte, saa at det kunde være meget ønskeligt at vide, hvilket af disse Dyr der forarsager de største Ulemper. Jeg maa derfor, ligesom min ærede Nabo til venstre (D. Nielsen), bestemt stemme mod dette Lovforslag.

Dahl: Jeg kan dog ikke være saa ganske enig i hvad den ærede sidste Taler anførte. Han bemærkede, at der aldeles Intet vilde bevirkes ved Loven. Jeg troer nu ikke, at det forholder sig saaledes, jeg tør endog saa bestemt sige, at jo flere Indfrænkninger og Byrder der paalægges en eller anden Gjenstand, desmindre benyttes den. Hvis man saaledes f. Ex. lægger en høj Told paa en eller anden Gjenstand, benyttes denne saameget mindre, jo høiere Tolden er, og lægges der en højere Afgift paa en hvilken som helst Forbrugsgjenstand, saa indfrænktes ogsaa derved Forbruget af den. Dette vilde efter min Mening ogsaa her indtræffe, at, naar Afgiften paa Hunde bliver større, saa vil Benyttelsen, Forbruget af dem blive mindre. Hvorvidt det iøvrigt er hensigtsmæssigt, er et andet Spørgsmaal, men selv ogsaa det troer jeg det er, uagtet der vil maaskee ved Siden af denne Foranstaltning kunne være Anledning til ogsaa at træffe andre. Fremdeles bemærkede han, at Katte kunde lige saa godt blive gale som Hunde, men heller ikke dette er rigtigt. Det er noksom bekendt, at den Hundegalskab, vi kjende, kun har hjemme blandt Hunde, men kan, fra disse forplantes til andre Individier derved, at en Hund bider dem. Endvidere yttrede den samme ærede Taler, at det kunde være tvivlsomt og, saavidt jeg forstod ham,